

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa H. S.

przeciwko W. W.

o zapłatę i pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 4 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu przez radcę pr. M. K. w postępowaniu przed Sądem najwyższym;

3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz adw. W. K. wynagrodzenie w kwocie 1800 (tysiąc osiemset) zł podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług tytułem pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba

wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka H. S. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 grudnia 2014 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że istnieje wyrażona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przesłanka przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie wskazuje się, że powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), wymaga sprecyzowania tych przepisów, oraz wskazania, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Ponadto, ze względu na publiczne cele jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, nie publ.). Wymagań tych nie spełniła skarżąca powołując się na rozbieżności interpretacyjne dotyczące wykładni art. 618 § 3 w zw. z art. 688 i art. 567 § 3 k.p.c., gdyż w istocie nie wykazała, aby odnośnie do tych przepisów w orzecznictwie zachodziły rozbieżności w ich interpretacji. Wręcz przeciwnie, wskazane w skardze kasacyjnej orzeczenia Sądu Najwyższego świadczą o jednolitej i ugruntowanej wykładni tych

przepisów. Nie wskazano także, aby w piśmiennictwie prawniczym wyrażono stanowiska postulujące inny sposób ich interpretacji. Dodać przy tym należy, że w istocie skarga kasacyjna opiera się na zarzucie nie tyle błędnej wykładni, co błędnego zastosowania wskazanych wyżej przepisów w sprawie w odniesieniu do długu, który został spłacony już po prawomocnym zakończonym postępowaniu o podział majątku wspólnego.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącą przedstawione wystarczające motywy, które pozwalają na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślić bowiem należy, że wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącą uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zważyć bowiem należy, iż wywód wykazujący, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona pomija znaczenie dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, którymi - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - Sąd Najwyższy jest związany przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej. Z ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji i niezakwestionowanych w tym zakresie przez Sąd drugiej instancji wynika, że powódka nie wykazała związku pomiędzy kwotą 40.735,10 zł, uiszczoną według jej twierdzeń T. [...] S.A., a kwotą zasądzoną od niej na podstawie nakazu zapłaty wydanego w dniu 13 września 2000 r., w sprawie II Nc [...]. Dodać należy, iż w apelacji wniesionej od wyroku Sądu I instancji powódka nie podniosła żadnych zarzutów procesowych dotyczących tej oceny. Podniosła jedynie zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 498 § 2 k.c., w ramach którego kwestionowała

nieuwzględnienie dowodów, bliżej nieokreślonych, znajdujących się w aktach egzekucyjnych II KM 127/09. W tej sytuacji nie można uznać za oczywiście uzasadnionego zarzutu naruszenia art. 618 § 3 w zw. z art. 688 i art. 567 § 3 k.p.c. skoro zostało on odniesiony jedynie do długu, który wynikał z powołanego wyżej nakazu i rozliczonego pomiędzy stronami w postępowaniu o podział majątku wspólnego. Natomiast odnośnie do przysługującej powódce wierzytelności wobec pozwanego wynikającej z darowizny dokonanej na rzecz powódki przez jej rodziców i wykorzystanej na spłatę zadłużenia wobec P. w S. w wysokości 28.000 zł – która zdaniem powódki została wykorzystana m.in. na zakup samochodu dla pozwanego - to Sąd Apelacyjny podzielił ocenę Sądu pierwszej instancji, że powódka nie udowodniła, że pożyczka została wydatkowana na majątek wspólny ani też warunków samej pożyczki. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, do czego w istocie zmierza skarżąca w ramach zarzutu naruszenia art. 378 § 1 w zw. z art. 382, art. 328 § 2 i art. 391 § 1 k.p.c.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego na stosowny wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy orzekł podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i 3 oraz § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.). Natomiast w przedmiocie przyznania adwokatowi W. K. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] wynagrodzenia za niepłaconą pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, stosownie do zgłoszonego wniosku, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 19 zw. z § 13 ust. 4 pkt 2, § 2 ust. 2 i 3 oraz § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

[l.n]